

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szenteseinfo.hu/lidercfeny

II. évfolyam, 7. szám, 2008. július

ALIEN

Életrajz

Horror

Science Fiction

Fantasy

Versek

Zenerovat

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:
Lidércfény HQ, WhiteRaven, Homoergaster (Túri András),
Amarillisz, Sarah26, Kósza, Tim Shaw, Fuvallat,
Zspider, ImiRamone, Kapitány, Anonymus Chynewa

Köszöntő

Kedves Olvasók!

Remélem, ebben a nagy nyári hőségben valamely vízparton, a hűvösben olvassátok ehavi számunkat.

Annál is inkább, mert igen forró főtémát sikerült választanunk, mégpedig az Alien „személyében”. Ezzel kapcsolatban olvasható egy elég hosszúra sikerült beszélgetés, melynek rádióváltozata még júliusban letölthető lesz az oldalunkról. Persze van itt néhány vers is a témában, valamint két könyv- és egy képregényajánló is.

Zenerovatunk is az Alien: A nyolcadik utas a halál című film zenéjével foglalkozik.

Természetesen most sem feledkeztünk meg az egyéb stílust kedvelőkről, így több fantasy novella és vers is helyett kapott jelen számunkban.

Bizonyára feltűnhet az olvasónak is, hogy van egy alkotónk, aki nevet változtatott. Túri András kollégánk ezentúl Homoergaster néven publikál tovább, talán majd egyszer kifejti, mi okból. :) (Talán azért, mert már unta, hogy mindig András néven ír...)

Ezek után nincs is más hátra, minthogy a kedves olvasó belemerüljön az Alienek világába. Egy dologra azonban érdemes odafigyelni: a gyanús külsejű tojásokat soha ne piszkáljátok, és ne is dobáljátok! Ki tudja, mi kel ki azokból...

Jó szórakozást, kellemes nyarat, nyaralást kívánunk mindenkinek!

Lidércfény HQ

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
II. évfolyam. 7. szám, 2008. július

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: John Bolton

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olasz szerkesztő: Túri András (András)

Grafikai munkatársak: Bognár Attila (WhiteRaven),
Scholtz Róbert (Sigynnae), Homoergaster, Internet

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentés, Szabadság tér 7/1.

Tartalom

ALIEN

- Beszélgetés az ALIEN-ről /Lidércfény HQ/3.
Alan Dean Foster /WhiteRaven/7.
...fekete mágia (szellemidézés) /Homoergaster/12.
Locsolóvers /Homoergaster/12.
Alien /Homoergaster/12.

FANTASY

- Vámpírrá válásom története /Sarah26/9.
Tacky harmadik kívánsága /Tim Shaw/10.
Napfelkelte /Fuvallat/13.

VERSEK

- Acél /Zspider/12.
Érzelemsziget /ImiRamone/12.
Bajjívó Blues /Anonymus Chynewa/13.
Szerelmes vers a Prédához /Kósza/13.
Éji látomás /Amarillisz/13.

ZENEROVAT

- ALIEN - A nyolcadik utas a halál című film zenei effektusai,
Jerry Goldsmith kompozíciója /Homoergaster/14.

KÉPREGÉNY

- ALIENS: PIG /Homoergaster/15.

KÖNYVAJÁNLO

- Stanley Steel:
Hová lett a nyolcadik utas? /Homoergaster/8.
Alan Dean Foster:
A nyolcadik utas a halál /Kapitány/16.

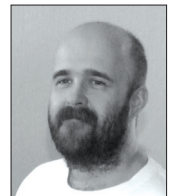
SCI-FI

- Hőség /Anonymus Chynewa/16.

Jegyzet

Kapitány

Szép júliusunk van! Túl vagyunk egy nagyon jó foci EB-n, sok jó és izgalmas meccset nézhetünk meg, sajnos a magyar csapat szereplése nélkül. A csehországi U19-es EB-n a magyar válogatott viszont magabiztos játékkal legyőzte Spanyolországot, és így az elődöntőbe jutott. Hajrá Magyarországnak!

A meccset nézve és az Alienekről szóló Lidércfény AKF-et készítve eszembe jutott egy szokatlan ötlet. Előbb-utóbb - valószínűleg nem a mi életünkben - össze fogunk futni a világűrben idegen civilizációkkal. Vajon ők megértik-e majd, hogy mi az a foci, és olyan hatást gyakorol-e majd rájuk is ez a játék, mint a földi futballszerető közönségre? Az akkori nézők egy galaxison belüli bajnokságon majd nem a spanyol-német meccset fogják várni, nem azt, hogy a Manchester United lejőjön Zalaegerszegre, hanem azt, hogy a Predatorok válogatottja megküzdjön a földi világválogatottal, esetleg a törökökkel (ők ugyanis az utolsó percben is képesek fordítani). Ez lenne csak igazán izgalmas meccs! Csak arra kell majd vigyázni, hogy ha a földi csapat nyer, a feldühödött predator-futballhuligánok szét ne kapják a várost. Az Alienek valószínűleg nem indulhatnának egy ilyen bajnokságon, bár lehet, hogy királynőjük irányításával elég jó csapatot alkotnának. Az egyéni teljesítmények nem lennének kiemelkedőek az Alien-csapatban, ellenben nem tartanának igényt sztárgázsira. Egy ilyen meccsen bírónak minimum a Terminátort kellene felkérni, vele valószínűleg egyik csapat sem merne kötekedni. Esetleg még Obi-Van Kenobinak lenne esélye, neki elég komoly a meggyőzőereje, döntéseit könnyen (bár nem feltétlenül önként) fogadnák el a játékosok.

Addig pedig, amíg a Predator-családok békéjét még csak az dűlja fel, hogy a férj megint elmegy Alienre vadászni, és nem az, hogy meccset nézzenek a tévén, vagy valamilyen csöpögős sorozatot, mi, földiek, olvassuk inkább a Lidércfény AKF-et...

Beszélgetés az ALIEN-ről

Amikor Kapitány felvetette, hogy a júliusi AKF fő témája lehetne az Alien, még nem gondoltuk, hogy mennyire szerteágazó is ez a téma. Ez csak akkor derült ki, mikor elkezdtünk róla beszélgetni, csak úgy. Ekkor jött az ötlet, hogy az interjú helyett felvehetnénk egy beszélgetést, amely az Alien-ekről szól. Így is tettünk, s ennek a jó másfél órás beszélgetésnek a kivonatát tesszük most közzé.

(A teljes beszélgetés podcast formájában letölthető a www.szentesinfo.hu/lidercfeny oldalról.)

Homoergaster: Mit jelent neked az Alien? Nekem legelső sorban azt jelenti, hogy volt életemnek egy nehéz korszaka, amikor megpróbáltam tisztába jönni azzal, hogy mi a létezésem lényege. Ekkor a fantázia-világból merítve kitaláltam magamnak egy megnevezhetetlen, arctalan szörnyet - Lovecraft hatására. Ezzel viaskodtam több éven keresztül. Ebben a háborúban úgy nézett ki, hogy vesztesre állok ezzel a kitalált szörnyvel szemben, és ekkor jött az Alien. Ez azért volt nekem fontos, mert egy váratlan szellemi bakugrással azt az arctalan, nem kitalált, mégis létező szörnyet behelyettesítettem az enyém helyére. Innentől kezdve nem vesztesre álltam, hanem sokáig egyenrangú felek voltunk, aztán pedig nyeresre. Nem tudom, mi történt volna, ha elvesztem ezt a háborút. Lehet, hogy már nem is élek. Nagyon komoly szellemi krízis volt, és az Alien (A nyolcadik utas a halál) - az első film - az engem ebből kihúzott. Megvolt a szörnyalak, tudtam mítosz teremtési köre, megvolt a mítosz is, de magamnak is tudtam újat kitalálni. Több alakja volt, változtatta az alakját, tehát nem volt statikus a szörnyalak. Az Alien kultikussá vált egy pillanat alatt számomra. Az Alien nekem ezt jelenti, egy nagyon komoly krízis megoldását, ami egy szellemi gödör volt, amiből kihúzott, s ennek folytán nagyon komolyan rávettem magam a témára. Beszereztem a könyvet, megnéztem ahányszor csak tudtam a filmet - akkor még a videó is hát hol volt még -, és megszereztem a moziplakátokat.

Ekkor a beszélgetés során kicsit elkalandoztunk, ugyanis András elmesélte, hogyan jutott hozzá az eredeti moziplakáthoz, milyen kalandos úton szerezte meg a filmet(ke)t videokazettán, valamint szóba kerültek a képregények is, amelyek megjelentek az első film alapján (volt az eredeti színes, egy magyar srác által rajzolt fekete-fehér, és az egyik napilapban 3 kockánként), s melyik milyen volt. Megemléztük a hangalámondásos videokazetták felejthetetlen hangulatát, és természetesen szóba került az Alien megálmodója, a svájci H. R. Giger is, illetve ezzel kapcsolatban András többnyire sikertelen Alien grafikái. Azután áttértünk a második rész kitárgyalására.

Homoergaster: Egyébként a második részről az a véleményem, hogy nagyon jó, de ez egy akciófilm. Millió idegen jön veled szembe, a fenyegetettség légköre megszűnt.

Zsádány: Az elsőben mennyit szaralkodtak már az azal az egy darabbal, a másodikban meg kaszálják őket.

Homoergaster: Az elsőnek a légkörét az adta meg, hogy nem tudod, hogy hol van. A videó egy kicsit

már lelőtte ezt a poént, de a moziban nem tudod, hogy mikor jön eléd, és nagyon rövid időre látod. A mozinak ez volt a varázsa, ott szólt nagyot ez a film. Nem a DVD-n, nem a videón, hanem a moziban, eredetileg. 1979-80-81 körül, mert ott ültél, és odafagyta a székbe már a kezdésnél a zenétől. Idegesítő, apró, kicsi dobpergés, és lassan tűnnek fel az úrban a betűk. Olyan csönd volt a moziban... Sajnos az újabb korosztály ezt már nem éli át. Ha nem lett volna az az idegesítő dobpergés, a légy zümmögését is lehetett volna hallani. Sok filmnek úgy alakult ki a kultusza, hogy az ember ott ült a moziban... Hiába mondtad, hogy te kemény legény vagy, amikor kijött az az „izé”, akkor mindenki megpadlózott tőle a moziban. Egy tömegpszichózis volt a moziban.

Jimmy: Igen. Hiszen az volt a lényeg, hogy sokan vannak, nagy vászon előtt, dübörög a hangtechnika, nem pedig otthon, egy kis szobában, a tévé előtt.

TailleS: Igen, és együtt félt a moziban mindenki, egyedül.

Kapitány: Akkoriban ez egy rettenetes filmnek számított, ma már viszont csak egy könnyű SF-nek számít.

Zsádány: Most, ha valaki az új filmek láttán ezt visszanezi, akkor egy kicsit „hülyének” tűnik az egész. Ha valaki az új digitális effektekhez, meg ilyenekhez van szokva, és belenéz az Alien-be, akkor...

Homoergaster: Nevet rajta.

Zsádány: Hát nézi, és ott villognak mindenhol a pilácsok, meg minden az úrhajóban, és leütik az android fejét.

Homoergaster: A másik fontos az, hogy akkoriban nem voltak még olyan gyorsak a filmek, mint most. Ha régi filmet nézel, akkor lehet, hogy az is idegesítő, hogy nem olyan a tempó, mint amit megszoktál. Az Alien még lassú.

Zsádány: De ez előnye is tulajdonképpen, hogy váratott, mert kívárta a megfelelő pillanatot, amikor éppen nem számítász rá, vagy amikor már pattanásig feszül a dolog. Én akkor láttam először az Alient, mikor suliban technika óránk volt, de a tanár nem volt ott. Egy srác mondta, hogy akkor nézzük meg. Nekem fogalmam nem volt, mi van a filmben. Szépen besötétítettünk mindenhol, tv, vhs, benyomtuk, és elkezdődött. Nappal volt, de összefostam magam. De hát ötödikes voltam... talán.

TailleS: Én is tévén néztem meg. Valamikor adták még régen a tévében, és volt egy piros, fekete-fehér tévénk. Tesóm mondta, hogy ne nézzem meg, de megnéztem, ráadásul éjszaka.

Zsádány: Jó pár évvel később megnéztem megint, miután bejöttek ezek a tömeggyártott filmek, de akkor már nem volt meg benne az, ami először, aztán unalmas is lett.

Jimmy: Nekem az első élményem, ami ezzel kapcsolatos, talán hetedikes koromban lehetett. Igazából nekem az osztálytársaim által vált ismertté, mivel ríogatták egymást, meg engem, meg mindenkit. Hogy ez a film ez milyen, ez borzalmas, de nagyon jó, meg kell nézni! Megmondom őszintén, akkoriban eléggé félős voltam, így el is rettentettek tőle. „Nézd meg, nézd meg, van benne ilyen jelenet, meg kieszi magát az ember hasából az Alien, és az mekkora jó!” Én meg nézem, hogy „Aha, biztos igazatok van, ezt se fogom soha megnézni.” De beletették a fülembe a bogarat.

Évekkel később, amikor már középiskolás voltam, akkor láttam először tévében. Beleszerettem. Nem mondom, hogy megvolt az a moziélmény, mind neked András, vagy másnak, vagy hogy letaglózott, de mindenképpen megfogott. Nekem akkor nem is tűnt lassúnak.

Kapitány: Érdekes egyébként, hogy mai szemmel nézve a könyv is lassúnak tűnik. Tehát nem csak a film, hanem a könyv is sokkal lassabbnak tűnik, mert szépen elidőzik a részleteken, de ettől jó.

Homoergaster: Foster úgy írta meg a könyvet, hogy eltolta a filozófia irányába. Tehát az előzmények, a felvezetés, az egész háttére jobban ki van dolgozva, mint az akciórész, amit a filmből ismerünk.

Kapitány: Konkrétan akciórész nem nagyon van a könyvben. Inkább rettegés. Először az, hogy megtalálnak valami olyat, ami számukra ismeretlen, aztán pedig félnék tőle. Viszont vannak benne olyan részek, amelyek a későbbi könyvekkel nincsenek összhangban. Gondolok itt arra például, hogy a második részben nem nagyon derült ki az, mit esznek az Alienek. Az első részben voltak olyan részletek, amikor arról volt szó, hogy megtalálta a hajó raktárát, kinyitotta a konzerveket, kiette a tartalmukat.

Homoergaster: Illetve van egy nagyon fontos jelenet benne, ami a rendezői változatban benne van, de az eredeti mozi-filmből hiányzik. Amikor Ripley a film végén menekül, és megtalálja – asszem – Dallast begubózva, s már benne is van egy Alien. Tehát az Alien képes arra, amire az egyes trópusi békák, hogy nemváltó, illetve ön-megtermékenyítő.

Kapitány: Ugyanez a motívum megjelenik később az AVPR-ben is. Ott is van olyan Alien, amely képes tojást rakni az emberekbe.

Homoergaster: A hangyák is képesek erre, hogy képesek menet közben átalakulni királynővé. Ha nincs más mód, akkor a túlélés ezt diktálja. Innen vették.

Kapitány: Viszont a Bolygó neve halálban, illetve a kiegészítőben mindig úgy adták elő, hogy van egy királynő, amelyik tojásokat rak és így szaporodnak.

Jimmy: Igen, ott szépen fel volt építve az a rendszer, hogyan szaporodnak. S akkor szerintem itt elkarnyarodhatunk oda, hogy az Alien maga, úgy ahogy van, a tökéletes organizmus.

Homoergaster: Igen.

Kapitány: Messze nem biztos ez, inkább egy biológiai fegyver. Nem tökéletes, hiszen lelőhető pl. egy impulzusfegyverrel is.

Homoergaster: Az Alien egy élősködő életforma, hisz élősködik az emberen is. A társaság filozófiája az, hogy ez nekik azért kell, mert biológiai fegyvernek akarják használni.

Kapitány: Nem feltétlenül. Van egy kiegészítő, ami-ben kitérnek erre. Abban van egy úgynevezett szuperpempő, amiből az Alienek az erejüket nyerik. Az emberek rátaláltak egy fészekre, és ők onnan nyerték ki. Olyan hatása volt rájuk, hogy egy tengerészgyalogos, aki még a kiképzést is alig bírta végigcsinálni, benyomott egy adag pempőt, majd nyolc társa rátá-

madt, az meg egymaga szétverte őket. Megzakkant, neki akart menni a parancsnokának, aki lelőtte egy rakétavetővel, így bírták leállítani.

TaileS: Én az egyik képregényben olvastam, hogy kifejezetten katonákat akartak belőlük (az Alienekből) csinálni, az is a Földön játszódtott. Valamit raktak a fejükre, végül egy élte túl, de az is visszament a fészekbe, és tudta, hogy a többiek is ezt akarták. Aztán ráborultak és megették.

Jimmy: Visszakanyarodva a tökéletességhez egy picit, nem vitatom, hogy fegyverekkel vagy akármilyen fizikai behatással tömegesen lehet őket irtani, viszont a biológiai felépítését nézve én azon a véleményen vagyok, hogy az tökéletes. Lehet, hogy pont a filmek kapcsán mindenki úgy gondolja, hogy ez egy legyőzhető szörnyeteg. Mit akarnak ezzel, miért tökéletes ez? De ha önmagában tekintjük, akkor azt kell látnunk, hogy az, hiszen szilícium alapú, kaptár szemléletű, ahogyan szaporodik. Azt is figyelembe kell venni, hogy saját magától genetikailag mutálódik. Hiszen a harmadik részben egy kuttyából kel ki, abból DogAlien lett. Amikor emberből kel ki, akkor egészen emberszerű formát vesz fel.

Homoergaster: Tehát a saját genetikáját megtartva alkalmazkodik a gazda felépítéséhez.

Jimmy: Azért mondom, hogy ilyen szempontból hol találsz még egy ilyen lényt, ami élősködő, kaptár szemléletű, alkalmazkodik a környezetéhez is, meg ahhoz a DNS-hez, amiből kifejlődik. Egyébként is szilícium alapú, az megadja neki azt az irtóztos kemény páncélzatot, ami van neki. A hőfoktűrése az olyan szinten van, hogy képes hirtelen nagy hőmérséklet-változást kibírni.

Kapitány: Viszont egyedileg buták. A királynő nélkül nem sokat érnek.

Homoergaster: Egy pillanat! Ez sem igaz, mert az Alien nagyon jó problémamegoldó. Emlékezzünk vissza az első részre, amikor már mindenki meghalt

és Ripley megy be a mentőkabinba. Az idegen megérzi, valahogy megtudja, hogy itt most oda kell menni. Az idegenek problémamegoldó képessége igenis nagyon jó, tehát nem buták.

Jimmy: De ettől még nem intelligensek.

Homoergaster: Nem azt mondtam, hogy intelligens, azt mondtam, hogy kiváló problémamegoldó.

TaileS: De a problémamegoldáshoz kell valamilyen intelligencia.

Zsadány: Például a negyedik részben, mikor be vannak zárva egy helyre hárman. Ketten megegyeznek, hogy szétszedik a harmadikat, a leggyengébbet, és így kiszabadulnak.

Homoergaster: Az idegenek akkor buták – tömegpszichózis esete -, amikor rajban vannak. Mert akkor van egy akarat, a királynőé és slussz.

Zsadány: Egyébként sokkal kevésbé gátlásosak is, mint az ember.

TaileS: Nem szeret, nem utál, csak túlél. Tökéletes.

Jimmy: A faj túléléseért küzd, nem a saját túléléseért. Nem tudom, behozhatjuk-e azt a szálát, hogy lé-

nyegében összehoztak két univerzumot. Az Alieneket összehozták a Predatorokkal. Csak oda akarok kilyukadni, hogy a Predatorok hobbiból vadásztak az Alienekre.

Homoergaster: Bevallom őszintén, hogy engem az első impulzus akkor ért ez ügyben, amikor – még a VHS korszakban megszereztem a Predator második részét. Megláttam a végén a koponyát, és néztem: „Ez az?” Vissza kellett tekernem háromszor a szalagot. „Ez tényleg az? Tényleg az.”

Kapitány: Ha már tökéletességről beszélünk, akkor a Predator sokkal inkább tökéletes.

Homoergaster: Először nagyon tetszett a dolog, hiszen az Predatorok közt is van két egymással szemben álló klikk. Az egyik elítéli az emberre való vadászatot, ezért az Alieneken gyakorol, a másiknak viszont nincs ilyen aggálya, más a hozzáállása. De úgy érzem, hogy a képregényeket kivéve mára ez a szál kifulladás.

Ekkor kicsit kitértünk az Alien filmek címeinek elnevezésére, elmosolyogtunk a kor miliójének igényei szerint kialakított magyar címeken, és a korabeli marketing szakemberek munkáján. Végül eljutottunk az Alien harmadik részéig.

Homoergaster: A harmadik rész lehetett volna igazán folytatása az elsőnek. Tudom, hogy először egy olyan fiatalember kapta meg a forgatókönyv-vázlatot, illetve a megbízást, aki furcsa stílusú reklámfilmeket forgatott. Nagyon lelkes volt, az első részt vette alapul, és egy gótikus, misztikus hangulatú filmet akart csinálni. Nyomasztó, lassú, legalább három órás filmet tervezett. A stúdiók azonban ezt leszavazták, elvették tőle az egészet, átírták a forgatókönyvet. Még nyomokban így is fellelhető az elképzelése.

Jimmy: A helyszíneken lát-szik. Például amikor az egyik szereplő takarít egy nagy szellőzőventillátort, illetve annak a nyílását. Az Alien meg kijön egy mellékjáratból és elkapja.

Homoergaster: De a film légköre is olyan, csak ez egy szerves egész alkotott volna, de belenyúltak, szétszedték, ezért több kisiklás felfedezhető a filmben. Ugyanazt a feszültséget próbálják megteremteni, mint az első részben, és nem sikerül.

Jimmy: Itt is megvan az, hogy viszonylag kis helyen vannak, ugyanúgy az első részben is ott voltak az űrhajóban, ott sem mozoghattak túl sok irányba. A rabok sincsenek már olyan túl sokan, éppen el tudják látni a saját szükségleteiket. Miközben rátalálnak az űrhajóra, várják az utánpótlást. Híján vannak a dolgoknak, s még erre jön rá, hogy ott van az az egy darab Alien, mint az első részben, az üldözési jelenetek nagyon hasonlóak, csak valahogy mégsem ugyanaz a hangulat.

Homoergaster: Egy probléma van még vele, mégpedig az Alien kivitelezésével. Az elsőben bábót mozgattak, beöltöztették a színészt, és beleillett az egész film ritmusába. Itt van egy kis ritmikai probléma,

ugyanis az Alien harmadik részénél nem tartunk a digitális korszaknál. A digitális forradalom előtt voltunk nem sokkal, és az Alienen sokszor látszik, hogy trükk. Amikor azt mutatják, hogy gyorsan mozog az Alien, vagy amikor közel van.

Zsadány: Túl világos az egész. Van pár rész, ahol túl világosan mutatták. Az egyesben meg az volt, hogy minden baromi sötét volt, és a franc látta azt, hogy végül is mi volt.

Homoergaster: Valószínűleg azért, mert a stúdiók beleszóltak, meg a legutolsó Mr. X. is. Egy ilyen film megalkotásához egy kicsit kattant emberekre van szükség, nem olyanokra, akik a pénzügyeket nézik.

Jimmy: Egy ember kell, aki irányít, és megmondja, hogy ezt így fogjuk csinálni, azt úgy fogjuk csinálni, mert akkor lesz egységes a film.

Homoergaster: És így jön a képbe a negyedik rész, ami azt kell mondjam, nem is kell beszélünk róla, annyira rossz.

Jimmy: Az borzalmas a negyedik, én azt nem is tartom Alien filmnek.

Homoergaster: Nekem az a véleményem, hogy próbálták összegyúrni az összes Alien esszenciát, katasztrofális sikerrel. Mert egyrészt egy francia rendezte, aki francia módon szemlélte ezt. Másik pedig az, hogy csomó francia arc szerepelt, akik ismeretlenek voltak. Egyetlen ismert karakter volt, a Ripley. A legnagyobb probléma az, hogy hogyan támasztják fel az egyedeket. De az embernek azért, mert benne van egy élősködő, még nem változik meg a genetikai struktúrája. Vagyis ha az embertől vett vérből klónozzák, nem lehet benne az élősködő, és mégis benne van. Eleve a kiindulási pont hamis.

Zsadány: Asszem nem ez volt teljesen, hanem összekozmálták az Aliennel együtt, és abból a törmelékből ügyeskedték ki a dolgot. Legalábbis nekem ez jön vissza.

Homoergaster: Ráadásul Ripley a harmadik rész végén úgy hal meg, hogy beleugrik a forró ólomba. A negyedik rész eleve hibás, és addig nem tűnt fel nekem sem, amíg Rudi nem mondta. De nekem azért nem tűnt fel, mert én könyvben hamarabb olvastam, és a könyv nagyon jó. Szépen meg van írva, jók a motívációk, még az idegen királynő gondolatait is elmeséli. Ez egy szuper folytatás lenne önmagában, ha nem a film lenne, tehát a film nélkül, önálló kötetként nagyon klassz lenne. Szerintem ezért fogadtam el a filmet, ezért nem merült fel bennem ez a probléma. Egyetlen egy színész játszik jól a filmben, és ez Sigourney Weaver, de ő is csak azokban a részekben, amikor nem teljesen emberi módon játszik.

Jimmy: Van Ripley-nek egy furcsa erotikája a negyedik részben. Most ezt nem minősítem, hogy jó, vagy rossz, mert ez így van, de...

Homoergaster: Bizarr.

Jimmy: Bizarr. Igen. Lényegében szeretkezik az anyakirálynővel a film vége felé. Meg amikor az Alienekre gondol, amik tulajdonképpen ott az űrha-

jón a saját leszármazottai, kvázi fiai, lányai...

Homoergaster: Úgy is beszél róluk, mint a gyerekeiről. Amikor tapogatni kezdi a mellkasán a vágást. „Kivették belőlem a kisbabám.” Szerintem akkor bizarr, erotikus és furcsa. Olyan, mint egy absztrakt műalkotás; ez a rész.

Zsadány: Csak az a baj, hogy a többi színészi teljesítmény mellett ez hülyén veszi ki magát.

Homoergaster: Ő elviszi, és megpróbálja a hátán vinni a filmet, de nem sikerül.

Zsadány: Csak ez így túlerőltetettnek tűnik a többi mellett.

Homoergaster: Sigourney Weaver tulajdonképpen ezzel a filmmel futott be, az első résszel, s a színésznőnek ez a furcsa erotikus kisugárzása, ott, abban a filmben alapozódott meg, mégpedig szerény véleményem szerint annál a jelenetnél, amikor a végén, az űrkabinban öltözik a szkafanderbe. A film előző jeleneteiben egy kicsit idegbajos fruskának látszik, a film végére pedig egy erotikus nő lesz belőle.

Kapitány: Viszont a második részben ezt érdekesen viszik tovább, amikor targoncás lesz gyakorlatilag. Amikor rakodógépeket vezet, vagy a végén, amikor beül a rakodóba.

Jimmy: Igen, ott már keményebb, picit macsósabb.

Homoergaster: Ott is a rendezői változat az, ami több mindenre magyarázatot ad. Az eredeti mozifilmben sok minden maradt homályban, nem értették. A regénynek és a rendezői változatnak is utal földi szálakra, de az eredeti moziváltozat az nem, mert elkezdték gyorsítani a filmet, és ezeket kihagyták. Amikor nézegeti a holovideón a lányának az öregkori arcát, aki a Földön maradt, ott még visszajön néhány pillanatra a régi Ripley. Utána egy picit előveszi a régi, idegbajos fruskát, meg egy szomorú, megtört valaki lesz, addig a pillanatig, amíg akcióba nem lép. Amikor beköszönt a baj, akkor átmegegy macsóba. Onnantól kezdve ő a csapat lelke.

Kapitány: Amikor átveszi a harckocsi vezetését.

A beszélgetés itt kicsit átterelődött a könyvekre, képregényekre, illetve arra, melyik rész van topon, az összes közül. Szóltunk néhány szót arról is, hogy miért és miként viszonyul Ripley az androidokhoz, illetve hogyan lehetséges Bishop megalkotása, amikor az azt feltaláló tudóst az AVP-ben megölik... Szóba került az a klisé is, amikor mindig kis csapatokat küldenek, s akik rendre megjárják.

Jimmy: Előbb szóba került, és ez a filmekben is ugyanígy van, hogy kis kommandós csapatokat küldenek olyan helyekre, ahol nyilvánvalóan tudják, hogy rengeteg Alien van. A társaság (Weyland-Yutani) az én úgy tudom, hogy mindenképpen akar magának (s a negyedik részre meg is szerzik) Alien példányokat. Nem azért küld kis csapatokat, hogy elkapják őket, aztán odamennek egy nagyobb csapattal, akik kihozzák a „kicsiket”, bennük az Alienekkel?

Kapitány: Egyébként, hogy ha belegondolsz, a Csillagközi invázióból tudjuk, hogy azzal sem feltétlenül járunk jobban, ha elküldünk egy 300 ezres hadsereget. Tehát lehetséges, hogy egy kisebb kommandónak

nagyobb esélye van. Nem legyőzni akarja őket, hanem példányt szerezni.

Jimmy: Erre akartam kilyukadni, igen. Nem akarják őket legyőzni.

Kapitány: Mert hogy ha le akarnák őket győzni, és tudják, hogy ezen a bolygón vannak, akkor egyszerűen megszórják hidrogénbombával és kész.

Jimmy: Igen, nem kell feltétlenül atomhoz nyúlni. Már ma is léteznek fűróbombák, lemennek akár 30-40 méterre és ott robbannak fel.

Zsadány: Csak nem biztos, hogy az eredményes, mert hogy ha felrobbantják, szétszórják őket, az űrben úgyszólván megmaradnak. Aztán ha egyszer landolnak valahol...

Homoergaster: Igen, ez most így jól illeszkedik a rendszerbe, de az az igazság, hogy valójában nekem az a gyanúm, hogy a filmekben azért mennek ilyen kis kommandók, mert kevesebb statisztára szánnak pénzt, egyrészt, másrészt pedig az a helyzet, hogy ha sok kommandós lenne, akkor abban mi az izgi? Néhányan vannak, azokat pusztítják és kész. Ez egy sablon, amin nem tudnak túllépni.

Kapitány: Ledobhatnának egy páncélos hadsereget, ami a földre tiporja az Alieneket.

Homoergaster: Egy csomó droidot is oda lehetne küldeni.

Kapitány: Van olyan könyv, amiben droidokat küldenek. A földi technika egy mellékszámban már áll olyan szinten, hogy harci droidokat küldenek. Nem is tudják, hogy azok nem emberek, pontosabban van, aki nem tudja róluk, hogy nem emberek. Abban van az, hogy az egyik csaj beleszeret...

Homoergaster: Igen! ...egy kommandósba, és kiderül róla, hogy droid, mikor elveszti a... Khm.. elszáll, életben marad, mert droid. Folyik belőle a fehér izé. A csaj meg teljesen kész van.

Kapitány: Az a poén, hogy a többiek tudták, hogy azok robotok, csak annyira természetesnek vették, hogy nem is mondták neki, hogy igen, ez egy robot. De ugyanez megvan a második részben is, amikor Ripley megdöbönt, hogy Bishop az android, a többiek teljesen természetesnek vették.

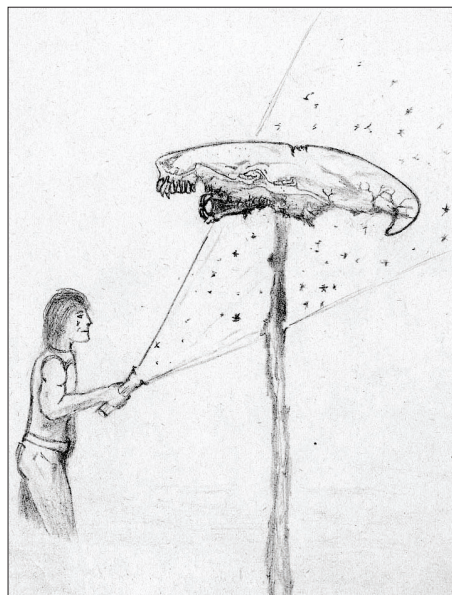
Jimmy: Lezárásképpen nem is tudom, hogy mit mondhatnánk...

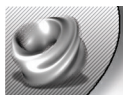
Homoergaster: Talán azt, hogy élményspecifikus a dolog, mindenkinek, szubjektív. De azt, hiszem, abban megegyezhetünk, hogy a teljes sorozatot, ha egy komplex univerzumnak vesszük, akkor az Egyes, a Nyolcadik utas a halál...

Jimmy: Az Az Alien.

Homoergaster: Az Az Alien. A többi, az vagy Alien, vagy éli, vagy nem éli, de ez az a film amiben ott van az egésznek a léggömb, ez az a film, ami Film, a többi az csak mozi. Pattogatott kukoricával, kólával. Ez az a film, a Nyolcadik utas a halál, amelyik alatt dermedt csend volt a moziban, nem csörgött senki a zacskóval, hanem rémülten, zsidbadtan figyelte a vásznat. Ez az a film.

Szöveg: Lidércfény HQ, Illusztrációk: Homoergaster

Alan Dean Foster

1946-ban született New York City-ben, viszont Los Angelesben nőtt fel. Miután megszerzte diplomáját politikatudományból és mesterdiplomáját filmművészetből (1968, 1969) a University of California Los Angeles egyetemen, két évet töltött egy kis hirdető és propaganda-vállalatnál, a Studio City, Californiánál, mint cikkíró.

Írói karrierje akkor kezdődött, mikor August Derleth megvett tőle egy hosszabb lovecrafti levelet 1968-ban, és Foster nagy meglepetésére kiadta novellaként az évente kétszer megjelenő The Arkham Collector nevű magazinjában. Más kisebb novellái követték e mű sorsát különféle magazinok oldalain. Első regénypróbálkozása a The Tar-Aiyem Krang címet viselte, mely Betty Ballantine kezébe került és 1972-ben a Ballantine Books kiadó terjesztette. Jónéhány ötletet tartalmazott a regény a híres SF szerkesztőtől, John W. Campbell-től.

Azután Foster néhol humoros, legtöbbször megdöbbentő, de mindig szórakoztató novellája minden nagyobb SF magazin oldalán megjelent úgy, mint eredeti antológiákban és több „Az év legjobbja” válogatásban. Kiadott művei több, mint 100 tetetet tesznek ki.

Foster eddig munkái kemény sci-fi-t, fantasy-t, horort, krimi, western, történelmi és kortárs fikciót is tartalmaznak. Viszont számos nem fiktív cikket írt filmekről, tudományról és bűvárokodásról úgy, ahogy regényeket írt filmekből, mint például: Csillagok Háborúja, az első három Alien film, az Alien Nation, és a Riddick Krónikái (ismertebben A Sötétség Krónikája). Forgatókönyveket is írt rádióműsorhoz, mesejátékokhoz, számítógépes játékokhoz, és ő írta az első Star Trek film történetét. A Shadowkeep című regénye az első könyvadaptáció egy számítógépes játékról. Eddigi kiadott műveit megszámlálva több mint 50 nyelven publikált, Oroszországban és Spanyolországban díjakat is nyert. A Cyber Way című regénye nyert a Southwest Book Award for Fiction díjátadón 1990-ben. Ez volt az első sci-fi-je.

Foster életében sok távoli és egzotikus helyet keresett fel. Miután az egyetemet befejezte, egy nyarat töltött egy tahiti rendőr családjánál a francia Polinéziában. Ő és felesége JoAnn Oxley, Moranból, Texas államból, beutazták Európát, Ázsiát és a Csendes-óceán térségét, továbbá Tanzánia és Kenya mellékutait. Foster a dél-kelet perui dzsungelben, az úgynevezett „Zöld pokol”-ban táborozott le, hogy Marabunta hangyákat fotózzon és piranját süssön (sok kicsi csont; íze, mint a piszt-rángé), majd üldözött 40 láb hosszú cetcápákat Nyugat-Ausztrália távoli vizein, és egy volt a három ember közül, akik az Észak-Ausztrália Bungle Bungle Nemzeti parkjából induló kereskedelmi járaton ülhetek. Járt Új-Mexikó mesés Lechugilla barlangjában, végigtutajozott Zambézia Batoka szurdokján, keresztül-kasul utazta Namíbiát, autóval átutazta az Andokot, Peru fel nem tárt régészeti helyein homokot szitált, Braziliában óriás vidrákkal úszkált, vizsgálatokat végzett a messzi Pápua Új Guineában és Nyugat-Pápuában víz felett és

alatt egyaránt, és a Csendes-óceán déli részénél lévő fel nem fedezett zátonyoknál bűvárokodott. Filmje a nagy fehér cápák táplálkozásáról Dél Ausztráliánál mindkét amerikai televízióban és a BBC-n is megjelent.

Az utazgatás mellett szeret klasszikus és heavy metál zenét hallgatni. Más időtöltései között szerepel a kosárlabda, túrázás, szörfözés, bűvárokodás, animációgyűjtés videón és súlyemelés. Karatét tanult Aaron-nal és Chuck Norris-sal, mielőtt Norris a tanítást a színészkedés miatt feladta. Forgatókönyv írást, irodalmat és filmtörténetet oktatott az UCLA-n és a Los Angeles-i főiskolán úgy, ahogy előadásokat tartott egyetemeken és konferenciákon világszerte. Tagja a Science-Fiction Writers of America-nak, az Author's Guild of America-nak és a Writer's Guild of America-nak, nyugaton töltött két évet azzal, hogy szolgálta a Tervezési és Övezeti Bizottságot otthonában, Prescott-ban, Arizonában. Foster levelezése és kéziratái megtalálhatóak a Hayden Library of Arizona State University különleges gyűjteményében, Tempében, Arizona államban.

A Foster-rezidencia Prescottban egy századfordulós bányász bordélyház hulladék tégláiból épült, emellett vannak válogatott kutyái, macskája, halai, néhány száz cserepes növénye. A birtokot látogatják pekarik, sündisznók, sasok, vörösfarkú sólymok, bűzös borzok, prérifarkasok, észak-amerikai hiúzok. Birtokában van a gonosz Dr. John Dee széke. Jelenleg is számos regényen és média-projekten dolgozik.

Magyar nyelven megjelent regényei:

- A nyolcadik utas a halál (Alien, 1979)
- A fekete lyuk (The Black Hole, 1979)
- Kristálykönnyek (Nor Cristal Tears, 1982)
- A dolog (The Thing, 1982)
- Mostohámnak (For Love Of Mother-not, a fordítás a Severn House 1983 évi kiadása alapján készült)
- Ítélet (Sentenced to Prism, 1985)
- A bolygó neve halál
- Végso megoldás a halál
- Az utolsó csillgharcos
- Kiberritus (Cyber Way, 1990)
- Cat-alsator (Cat-a-Lyst, 1991)
- STARWARS-Erőpróba
- Az út végén a halál
- Elfelejtett űrhajó (Codgerscape, 1992)
- Lala, a hulla (Jed the Dead, 1999)
- Transformers
- Transformers, a múlt árnyai (Ghost of Yesterday, 2007)

Angol eredetiből fordította: WhiteRaven

Forrás:

www.alandeanfoster.com/version2.0/bio.htm

STANLEY STEEL: HOVÁ LETT A NYOLCADIK UTAS?

Midőn a könyvespolcomon böngészgettem az a szándékkal, hogy a zenerovattal való kínlás (olyasmiről írni, amit hallgatni és látni kell), okozta heveny Alien-mérgezéses állapotomat valami antioxidánssal kilúgozzam, akadt a kezembe – minő meglepetés, az alienes könyveim között – eme kötet. Ezt a paródiakötetet anno még a Star Wars trilógiát kifigurázó sorozattal rendeltem meg. A kis kötet az Alien-sorozat első és legklasszisabb részének állít szellemes görbetükröt. A szerzők, mert a név egy testvérpárt takar, a legjobb tudomásom szerint csak ezt a részt tartották érdekesnek a figyelemre. A mű különlegessége az a fonák helyzet, hogy a történet főhőse, „Kriply”, az egyetlen férfi a hajón. A többiek, még „Balaszt”, a kapitány is mind nők. Az eredeti sztoriból a szerzők nyilvánvaló kedvencei az arctámadó ugrása és a lény kikelése, mert a történet során sűrűn ezzel jönnek elő, feltételes módban. A sztorit képtelenség leírni, nem is lehet szándéka egy ilyen kis ajánlónak. A klasszikus könyv változatát követi, a film hatásaival. Az indításban az USS Rongycsomó ámitógépe feléled, és kirángatja a mélyálmából a legénységet, akik zombiként másznak elő a stílszerűen koporsó alakú fekhelyükből. Utolsónak a „teremtés koronája”, Kriply is. Hogy erre miért is kerül sor, arra a könyvecské talán nem véletlenül a NYOLCADIK fejezetben ad választ. Az ámitógépet valaki megfertőzte egy vírussal, aminek következtében, a „MUTTER”-nek nevezett gép azt hitte magáról, hogy ő Hófehérke és a „Rongycsomó” 7 utasa pedig a hét törpe, akikre mos, főz, vasal, takarít, stb... Amikor pedig a Nagy Szoft és Fegyvergyártó CÉG programját visszainstallálja, az ámitógép hálálkodik neki, hogy megmentette. Kriply az előírásos: „Tiszta erőmmel és eszemmel a repülő és kereskedő népet szolgálom!” rendszerhű rizsát hadarja el egy szervi zaknában gubbasztva, mivel az alacsonyabb, „folyami kavics” fokozatból ő is szeretne a legmagasabb, „TOTÁL METÁL, MEDÁL” fokozatba jutni. A másik kedvenc részem, amikor a kiváló minőségű szikvízben pezsgő IDEGEN űrhajó belsejében békatalpakkal tempózva végzik a felderítést. A szóдавíz évszázadok óta pezseg, jelezve egy idegen civilizáció csúcsteljesítményét. Idéz-ném: „ha nem lenne benne egy kevés engedélyezett ételszín-zék, állományjavító és halált okozó mennyiségű tartósítószer, akkor nyugodtan lehetne inni belőle.” Ismeretlen írásjeleket találnak, melyek kb. ezt jelentik: „Vigyázz a tojásokkal, mert megöl...”, vagy: „AAA, segítség, ez mindjárt fölf...” és: „...ez leharapta a kezemet és a lábomat, de akkor mivel írjak, ha most a fejemet, ak...” De persze semmit sem értenek belőle. Attól viszont már halovány gyanú támad bennük, amikor egy megrá-gott páncélajtót találnak. Nem áll szándékomban elmesélni a könyvet, ez nem is lehet egy ajánló célkitűzése. De annyit még elárulok, hogy ebben a történetben mindenki, még Kriply is meghal, viszont mindenkit rekonstruálnak, a felrobbantott „Rongycsomó”-val együtt. Ugyanis ez az egész hajóhó egy szupercivilizáció tesztje az emberiséggel, a teszt negatív, bukta. Aki szereti a Nyolcadik utas...-t, annak melegen ajánlom e kis könyvecskét. Olvasás közben traumatikus élményekben lesz része. Nem véletlen a hátsó borítón a figyelmeztetés: „Figyelem! Ez a könyv súlyosan károsítja az ön és ideggyógyásza egészségét! Kockázatok és mellékhatások tekintetében kérjük kérdezze meg kuruzslója véleményét, vagy egye meg a betegtájékoztatót!”

nyabb, „folyami kavics” fokozatból ő is szeretne a legmagasabb, „TOTÁL METÁL, MEDÁL” fokozatba jutni. A másik kedvenc részem, amikor a kiváló minőségű szikvízben pezsgő IDEGEN űrhajó belsejében békatalpakkal tempózva végzik a felderítést. A szóдавíz évszázadok óta pezseg, jelezve egy idegen civilizáció csúcsteljesítményét. Idéz-ném: „ha nem lenne benne egy kevés engedélyezett ételszín-zék, állományjavító és halált okozó mennyiségű tartósítószer, akkor nyugodtan lehetne inni belőle.” Ismeretlen írásjeleket találnak, melyek kb. ezt jelentik: „Vigyázz a tojásokkal, mert megöl...”, vagy: „AAA, segítség, ez mindjárt fölf...” és: „...ez leharapta a kezemet és a lábomat, de akkor mivel írjak, ha most a fejemet, ak...” De persze semmit sem értenek belőle. Attól viszont már halovány gyanú támad bennük, amikor egy megrá-gott páncélajtót találnak. Nem áll szándékomban elmesélni a könyvet, ez nem is lehet egy ajánló célkitűzése. De annyit még elárulok, hogy ebben a történetben mindenki, még Kriply is meghal, viszont mindenkit rekonstruálnak, a felrobbantott „Rongycsomó”-val együtt. Ugyanis ez az egész hajóhó egy szupercivilizáció tesztje az emberiséggel, a teszt negatív, bukta. Aki szereti a Nyolcadik utas...-t, annak melegen ajánlom e kis könyvecskét. Olvasás közben traumatikus élményekben lesz része. Nem véletlen a hátsó borítón a figyelmeztetés: „Figyelem! Ez a könyv súlyosan károsítja az ön és ideggyógyásza egészségét! Kockázatok és mellékhatások tekintetében kérjük kérdezze meg kuruzslója véleményét, vagy egye meg a betegtájékoztatót!”

Homoergaster (Túri András)

Vámpírrá válásom története

A vámpírok hosszú ideje foglalkoztatják az emberek fantáziáját. Sokféle történettel találkozhatunk a témában, hol klisészerűen, hol pedig teljesen új, meghökkenítő módon. Az alábbi történet is egy vámpírról szól, helyesebben arról, hogy a főszereplő hogyan válik azzá - mint az a címből kiderül.

Jól emlékszem arra a napra, mikor megtörtént. Halloween éjszakája volt, az emberek már visszahúzódtak az utcákról. Éppen hazafelé tartottam. Határidős munkámat kellett befejezmem. Szerencsére ritkán túlóráztam, és akkor sem ilyen sokáig. De az a nap tartogatott még valamit a számomra.

Nem voltam félős, sőt általában szerettem sötétben sétálni. Olyankor megváltozik a város. A feketeség bekúszik mindenhová, mint valami hatalomra éhes lény. Uralma szerencsére nem tart örökké.

Érzékeim rosszat súgtak. Érzékelték valamit, ami számomra láthatatlan volt, de ott ólálkodott a közelemben. Sietőre fogtam lépteim, s közben tekintetemmel pásztáztam környezetemet.

Aztán lecsapott elém a magasból. Megdermedtem a félelemtől. Akár egy rossz tréfa is lehetett volna, hiszen Halloween Ünnepe mindenféle maskarát felöltötenek az emberek. De nem az volt.

Deresedő haja és zöld szemei voltak. Azt mondta, érezte a vérem szagát, és nem bírt ellenállni mohó vágyának. Hangja a legszebb orgánumú férfihang volt, amit valaha hallottam. Szinte jeges ujjakként súrolta bőrömet, melytől minden porcikámon felállt a szőr.

Tény, hogy éppen megjött. És hát a vámpíroknak jó a szaglása. De a fenébe is, én azt hittem, hogy csak a filmekben léteznek, hogy csak kitálatl lények. Most mitévő legyek? - kérdeztem magamban naiv harmincasként.

Megindult felém, én hátráltam. Idegesen kutatni kezdtem a nyakamban függő kereszt után, közben minden mozdulatát figyeltem. Általában nem hordom magamnál. De azon a napon felvettem. Nem tudom megmondani, miért. Még a nagymamától kaptam.

Mikor ujjaim közé vettem a pár centis aranyfeszületet, kissé megnyugodtam, majd hirtelen mozdulattal előrántottam.

- Pirulj ropogósra, vérszopó haramia! - kiáltottam.

Mire Ő:

- Szép a kereszted, de mit sem érsz vele. Nem értem, miért hadonászik mindenki ezzel.

Hát igen. Nem mindent kell elhinni, amit a tévében látsz.

Rám vetette magát és

éreztem, hogy egy pillanatra a levegőbe emelkedünk. Engem a köpenyébe burkolt. Csupán egy eldugottabb helyre vitt, egy sikátorba, ahol zavartalanul belakmározhat rubinvörös életnedvemből. Megpróbáltam kiszabadulni, de ő volt felül. Dominancia. Én voltam az alárendelt. Mi más is lehettem volna? Csak egy ártatlan, tehetetlen nő a változás küszöbén. Tekintetünk összefonódott. Szemei oly hihetetlen zölden irizáltak, természetellenesen. Rabul ejtett. Hallottam hangját a fejemben. A félelem laza lepelként hullott le rólam, többé nem ellenkeztem. Akartam. Akartam, hogy szemfogai a nyaki ütőerembe mélyedjenek, hogy az én vérem csillapítsa éhségét. És megtörtént. Egyre gyengültem. Színes karikák vibráltak szemeim előtt, és éreztem, hogy agyamban megannyi sündisznó hempergőzik tüskepajzsába burkolódzva. Jeges és forró egyaránt végigcikázott testemen. Levegőért kapkodtam, de hiábavaló próbálkozás volt. A világ elsötétült.

Csodálatos érzés hullámozott végig testemen. Leírhatatlan. Mintha tűzben égtem volna, de mégis jó volt. Ébredtem. Levegő áramlott tüdőmbe, hűvös levegő. Testem a fájdalomtól megfeszült, mintha száz korbáccsal ütöttek volna egy-szerre. Kínokat éltem át, borzalmasakat. Ordítottam. Azt hittem, soha nem lesz vége. De aztán csillapodott. Végre a külvilágra is figyelhettem.

Egy kb.: 6x4 méteres ablak nélküli szobában találtam magam. Egy szakadozott ernyőjű lámpa fénye adott némi világosságot, mellette az asztalon egy aranyserleg állt. Tekintetem ez az egy tárgy ejtette rabul. Inni, inni akartam. De nem vizet, még csak nem is alkoholt, hanem vért. Felálltam, és gyenge lábaimon imbolyogva elindultam, reménykedve, hogy nem üresen áll ott az a díszes kehely. Nem volt üres, vörös nedűvel volt töltve. Mohón inni kezdtem.

- Ne olyan hevesen! - szólt egy hang.

Ekkor talákoztam Ardennal, a mentorommal...

Sarah26

©2005

Tacky harmadik kívánsága

Majd mindenki került már olyan helyzetbe, amikor jól jött volna neki, ha van három kívánsága. Persze ez a valóságban nem lehetséges, viszont sok mesében és történetben megtalálható ez a motívum, hol véresen komolyan, hol pedig humoros formában. Az alábbi novella írója az utóbbi stílus mellett döntött.

Az ásó éle fülsértő csikorgással csúszott le a kőről, melyet csupán vékony földréteg takart. Tacky hangosan káromkodott, a gödör sarkába hajította a kicsorbult eszközt, és morgott valamit a sírásók sanyarú sorsáról. Aztán lehajolt, hogy megvizsgálja a kő nagyságát. A verem még csak a derekáig ért; márpedig ő elhatározta, hogy sötétedés előtt mindenképp befejezi a munkát. Este már nem szívesen maradt volna a temetőben.

Pusztá kézzel próbálta meg letisztítani a titokzatos kő felületét, hogy megtalálja a széleit. Először a méretén és az alakján csodálkozott el; méterter az átlójú szabályos ötszög hevert a lába előtt. Aztán feltűnt neki a lap tökéletes simasága és színének halvány ciklámen árnyalata.

- Tudnám, ki volt az a barom, aki ide rejtette ezt a bazi nagy márványt? - dörmögött, miközben kivickelt a gödörből a csákányért.

Amúgy sem volt jó napja; már megint rajta röhögött a fél város. Tegnapelőtt befűzte Gildiát, a fogadós lányát egy kis enyelgésre, mikor azonban a csűr padlásán végre ott feküdt előtte a lány, és ő letolta a nadrágját...

Eh! Jobb nem is gondolni rá! Az a szeplős képű ribanc úgy elkezdett viharászni, hogy majdnem leesett a csapóajtón. Mintha tehetne ő arról, hogy ilyen apró férfiassággal verte meg a sors!

A szemét kis kurva persze mindjárt telekürtölte vele a várost. Azóta mindenki ujjal mutogat rá, és hangosan röhögnek a háta mögött.

Erre most itt ez az átkozott kő is!

Egy fertályóra alatt sikerült letisztítani a rárakódott rögöktől. Ahogy a lap alá szúrta a szerszám hegyét, észrevette a márvány felületébe vésett rúnákat, de mivel Tacky nem ismerte a jelentésüket, keveset törődött velük. Végre siker koronázta a feszegetést, és az ötszög megmozdult. A sírásó könnyen odébb tudta gördíteni, mintha csak láthatatlan kezek siettek volna a segítségére. A rózsaszínes márvány alatt feltárult egy kisebb üreg, melynek alján lilásan csillámlott valami...

- No fene! Csak nem kincset találtam? - derült fel a képe. - Egy palack!

A lila fényel csillogó üveg belesimult tenyerébe. Még sosem látott ehhez foghatót. Legjobban azon ámult el, hogy a különös üveg szájából egy pecséttel lezárt dugó kandikál ki. Tacky a lenyugodni készülő nap felé emelte a flaskát; hátha belát, a bágyadt fény azonban nem hatolt át a lilás derengésen. Forgatni, rázogatni kezdte a palackot, hogy megállapítsa, mennyire van tele. De hiába, nem lett okosabb.

- Kinyitom, lesz ami lesz! Ki én...

Már azt se bánta volna, ha legalább egy kevés manópálinka lötyögne az üveg alján. Nekiveselkedett a dugónak, s maga is meglepődött, hogy az milyen könnyen enged az erőszaknak; mintha

mielőbb szabadulni akarna fogságából. A viaszpecsét kettétörve esett a gödör tapadós göröngyei közé. Aztán egy rántás...

Tacky izzadt markából kicsúszott az üveg nyaka, és a palack egyszerre ért földet a fenékre huppant sírásóval. Oldalra dőlt, és nyitott szájából sűrű lilás füst gomolygott elő.

- Mi a fene?

Tacky bamba tekintettel figyelte a nem mindennapi jelenséget. A köd megállíthatatlanul áradt, egyre nagyobbra duzzadva, lasscskán kezdett határozott alakot ölteni, és néhány pillanat múltán húsz láb magas, félig-meddig emberforma lény tornyosult a rémulően pislogó sírásó fölé. Hosszú csontos karok meredeztek elő a borzalom csupasz, penészes haltestéből. Nem túl bizalomgerjesztő, lila fejét pupilla nélküli szemek rondították tovább, s pikkelyes vállát ritkás fehér haj verdeste.

Hatalmasat bömbölt, aztán Tacky legnagyobb ámulatára nyújtózkodni kezdett.

- Áááááá! Egészen elgémberedtek a tagjaim az ezer esztendő alatt! - harsogta túlvilági, rekedtes hangján.

- Könyörgök, ne ölj meg! - sikoltott Tacky, és kezét a feje fölé emelte védekezésül.

- Megölni? - nevetett fel iszonyatos mélyen a jelenség. - Miért tennék ilyet a szabadítómmal?

- Azt mondod, én vagyok... a te... szabadítód? - kérdezte fogvacogva a sírásó. - Mit akarsz tenni velem?

- Megjutalmazlak. Mi más? - süvöltötte a lény.

Tacky számára ez egyáltalán nem tűnt olyan magától értetődőnek. Tenyerét a fülére tapasztotta.

- Megsüketülök, ha így ordítasz.

- Jól van kisember! A kedvedért lehalkítom magam - zengte a palack egykori lakója. - Hálából teljesítem három kívánságodat. De figyelmeztetek, jól gondold meg, mit kérsz!

Tacky megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. Még nem egészen fogta fel a történeteket, de lomha agyában máris számos kérdés fogalmazódott meg.

- Mi vagy te, valami jótündér? - vigyorgott idétlenül.

- Nem tündér vagyok, hanem Yvorl egyik nagy hatalmú szládja. Sheenoro néven rettegett a világ ezer esztendővel ezelőtt. Akkor ejtett foglyul az az átkozott Mark Yhennon - sziszegte. - Ezzel teljesítettem az első kívánságod.

- Hogy?! - ocsúdott fel Tacky. - Én nem kívántam semmit...

- Dehogynem! Meg akartad tudni, ki vagyok. Most már tudod, és hidd el, ez nagy dolog. Kevesen mondhatják el magukról, hogy találkoztak velem, és túl is élték... Jöhet a második kérdés!

- De ez... ez így nem ér! Ez csalás! Én... én más akartam! - hápogott a sírásó. - Figyelj! Nem lehetne érvényteleníteni valahogy az elsőt... hogy újra hármat kívánhassak.

- Nem - felelte a szlád. - Nos, megvolnánk a második kéréssel is.

- Micsodaaaa?! Ez nem kérdés volt...

- Hát akkor mi? Tudni akartad, vissza lehet-e vonni az első ostoba kérésedet. A válasz: nem!

- Ilyen egyszerűen nincs! Rögtön megőrülök! - tépte haját a sírásó.

- Tekintsem ezt a harmadik óhajnak?

- Jaj, nem! Dehogy is!

- Eddig két lehetőséget pazaroltál el balga módon. Már csak egyetlen maradt. Én a helyedben nagyon ügyelnék, nehogy megint valami ostobaságot kérjek.

Tacky a földre rogyott, és arcát a kezébe temette.

- Ezt jól elszúrtam... - kesergett egy darabig, de aztán felderült szutykos képe: - Végül is a legtöbb embernek még ekkora szerencséje sincs egész életében, és nekem... nekem legalább van még egy kívánságom. Sőt, már azt is tudom, mi legyen az...

- Biztos vagy benne?

- Holtbiztos.

- Elég kevésnek tűnt az az idő, amit töprengésre fordítottál.

- Nincs többre szükség. Ezzel egy régi vágyam fog teljesülni.

- Halljam, mi legyen hát az utolsó kívánságod? Ööö... Már úgy értem, a harmadik.

- Egy kicsit kellemetlen erről beszélnem... Félek, meghallja valaki - szólt Tacky és körbenézett. Intett a szládnak, hogy hajoljon közelebb. Amint az óriási lila fül egy magasságba került Tacky fejével, a sírásó belesúgta óhaját. Sheenoro elkerelkedett szemmel nézett a piszkos kis alakra, félelmetes arcán értetlenség tükröződött, de aztán megvonta csontos vállát.

- Fura egy kívánság, hallod-e? Nem értem, mire jó?

- Bízd csak rám! Elég, ha én tudom.

- Hááát? Az biztos, hogy hatékonyabb leszél. Már ha bírod majd szuflával...

- Azzal ne törődj! Csak teljesítsd a kérést!

- Ám legyen!

A haltestű káoszlény egy nem evilági nyelven dörmögött, majd lila körmös ujjával néhány különös jelet rajzolt a levegőbe, végül Tacky mögé suhintott.

- Ezennel leróttam a tartozásom, jótevőm! - mennydörögte a szlád. - Immár nem vagyok az adósod. S ha jót akarsz, többé ne kerülj a szemem elé!

A lila füst immár jóval szelídebben kavargott Tacky orra előtt; Sheenoro alakja fokozatosan elhalványult, míg végül teljesen kifakult a világból. Köszönés nélkül oszlott a semmibe, de a sírásó egy cseppet sem bánta. Túlságosan izgatott volt,

hogy feltűnjön neki a szlád udvariatlansága.

Gildia jutott az eszébe.

Már van mivel letörölnöm a gúnyos vigyort a pletykás képedről, megállj csak! - gondolta, és csettintett egy nagyot.

- Ideje megnéznem, mit varázsolt ez az elfuserált aranyhalpótlék - mondta és megoldotta gatyamadzagját. A mocskos, foltozott nadrág lecsúszott a bokájaig, és Tacky büszkén pillantott le arasznyival a köldöke alá. Aztán...

A fülég erő vigyor lekonyult. Bár a férfi szája még mindig ívesre görbült, ennek az ívnek a szélei már lefelé mutattak, és remegtek. Az elégedettség átadta helyét a kétségbeesésnek, mielőtt a sírásóból kiszakadt a kínnal teli ordítás:

- Te szemét, padlizsánfejű szélhámos! Becsap-tál! - Zokogni kezdett: - Azt ígérted, teljesíted a kívánságom, de nem is varázsoltál semmit!

Meredten bámulta a helyet, ahol a szlád eltűnt és közben könnyek csorogtak a szeméből.

- Te szilvaképű pukancs, hogy az a jó, egyszerű, redves gazdád rogyassza rád az eget!

Mintegy válaszul a felhőtlen alkonyi égből egy parányi lila villám cikázott le, és belecsapott Tacky még mindig csupasz fenekébe, épp csak annyira, hogy egy picit megpörkölje.

- Ááá! Még neked áll feljebb? - kiáltotta a sírásó.

Bánatosan szipogott egy darabig, de aztán észre kellett térnie; az egyre sötétedő ég rádöbentette, hogy még nem fejezte be a sír kimélyítését.

- Én hülye! Miért nem azt kértem inkább az egyik eltékozolt kívánság helyett, hogy legyen kész ez a rohadt lyuk? Még az is jobb lett volna, mint így, ez a nagy semmi! - Beleköpött a tenyerébe. - No, lássunk hozzá! Ebből nem élünk meg...

Azzal hátranyúlt a sarokba, hogy megragadja az ásó nyelét, de igencsak meglepődött, amikor nem találta. Helyette valami vastag cölöpféleséget tapintottak az ujjai. Megfordult, hogy szemügyre vegye, minek ütközött a keze, és abban a pillanatban megértett mindent.

Térdre borult és elkezdett röhögni...

...és csak röhögött...

...röhögött...

S újból eleredtek a könnyei. De ezek nem az öröm könnyei voltak, hanem az örületé...

Sheenoro mégis betartotta a szavát; a sírgödör sarkának támasztva egy ötméteres ásó állt - Tacky harmadik kívánsága.

A sírásó a verem alján hempergett, torkát változtatva hagyták el eszelős vihogások és torz üvöltestek:

- Én állat! Mekkora marha vagyok! Kellett nekem azt kívánni, hogy háromszor akkora legyen a szerszámom?

Tim Shaw

Acél

Acél. Harcolni akarok.
 Acél, mert elbukni nem fogok
 Acél, amely már nem érdekel.
 Acél, amely a mellkasomban ver.
 Acél hitet add, hogy tudjam erősebb vagyok.
 Acél, hogy őrzöngjek, mert már nem gondolok.
 Acél, amit belém döftél!
 Acél, az édes bosszúért!
 Acél, ami a testemet szaggatja!
 Acél, amit én magamban hagytam!
 Acél, mit most kitepek! Igen rettegjetelek!
 Acél, amit elhajítok, mert nem fegyverem.
 Acél, ami most a havat mocskolja be.
 Acél már nem kell küzdelmünkbe
 Acél. Mit szólsz? Csak én és te.
 Acél...

Zspider

...fekete mágia (szellemidézés)

Őrült vízió!
 kinek vére sav, izma acél,
 foga fém, bőre csont, farka gerinc,
 gyors, mint a gondolat,
 halálos, mint a bűn
 a hideg térből jöjj el,

...
 mutasd magad!

Homoergaster (Túri András)

Locsolóvers

Idegen úrhajóban jártam,
 Sok furcsa tojást találtam.
 Volt bennük valami,
 Egyik rám akart ugrani.
 Na akkor futás, iszkiri!
 Közben szabad locsolni?

Homoergaster (Túri András)

Homoergaster (Túri András)

Érzelemsziget

Vágyak szigetén
 Érzelmek ligetén,
 A gyönyör templomába, lépek.

Látod a Szívem, ott ragyog,
 Ahhol örökké tartanak a nappalok,
 És érzemlettől fűtöttek az éjszakák,
 Szerelmem övezi, az év e szakát.

Ahol Ámor lövöldözi nyilait,
 Egy Álom Sziget,
 Ahol semmi nem ér véget,
 Ahol a Szerelmem,
 Izzó lávaként éget,
 Elfelejtjük a rosszat,
 Megőrizzük a szépet.

Én leszek Ádám,
 Te leszel Éva,
 Jöhet Dél-Amerika
 Vagy Indokína
 Nem törődünk a holnappal,
 Élünk a mának,
 Egyiptomban a piramisok várnak.

Te Vagy a csillag,
 Mi fenn ragyog az égen,
 Ha Veled Vagyok, tudom:
 Ez az édes éden!
 Ha Te vagy a kulcs,
 Én leszek a zár,
 Ha Te vagy a fog,
 Én leszek a száj,
 Hős Szerelmesben, a
 Szikrázó Vágy!

Tüzelő vulkánban,
 Kitörő láva,
 Elrepít Minket, egy más világba!

ImiRamone

Alien

...elmosódó vonalak
 a főlhúzódó szilícium ínyek
 közül kivillanó kristályfogak
 bonyorult minták káosza
 a motozó kezek okozta
 halálos anyaság pátosza.....

Napfelkelte

Hajnalodott. Még néhány perc, és a napkorong széle felbukkan a horizonton. A férfi, anélkül, hogy felébredt volna, átfordult a másik oldalára. Elérkezett az utolsó álom ideje.

A lélek egyetlen apró lökessel csusszant ki a testből. Még visszanezett az alvóra:

- Légy nyugodt, hamarosan újra itt vagyok - gondolta. Ellenőrizte rendben van-e a köldökzsinór, (a fényszál hibátlannak tűnt) majd egyenletes, függőlegesen emelkedő mozgással távozott a szobából. Keresztül a mennyezeten és a tetőn. A ház felett megállt. Körültekintett, nem fenyegeti-e veszély az otthonát. Mindig így tett, hiszen nem ez volt az első kirándulása. De ez mégis egyedi alkalom volt, nagy esemény elé nézett. Minden nyugodtnak tűnt. Egy pillanatig még eltöprengett, aztán felvette igazi alakját. Immár alig hasonlított az alvóra. Megérintette hegyes fülét, helyreigazítva hosszú hajának néhány tincset. Továbbindult. Alacsony ívű, lassan emelkedő röppályán haladt, nem egészen szembe a felkelő Nappal, inkább délkelet felé. Onnét várta felbukkanni „Őt”. Nem kellett sokáig keresgélnie, hamarosan észrevette a közeledő fénylényt. Ragadozó madár alakjában érkezett. Mikor már csak száz méterre lehettek egymástól, mindketten megálltak egy tölgyfaerdő felett lebegve. A madár ekkor változni kezdett. Ismét emberi alakot öltött, hasonló vonásokkal és fülekkel, mint a férfi. Mégis más volt. Határozottan nőies.

- Hát eljöttél! - gondolta a lélek.

- El - válaszolt egy másik gondolat...

Több szó nem esett. Araszolva közeledtek egymáshoz, magukba szívva a látványt. Mikor már csak alig két lépés választotta el őket, körözni kezdtek egy képzeletbeli tengely körül. A mozgás nemsokára lassú, dugóhúzószerű emelkedésbe ment át. A két köldökzsinór egymásba fonódott, egyre kevesebb teret engedve a különálló mozdulatoknak. Az orsószerű emelkedés csúcsán végre összeértek! Megszűnt a férfi és megszűnt a nő. A felhők közül kibukó Nap csak egy hatalmas, fénylő gömböt látott. Önmaga lenyomatát. Az idő megdermedt egy gondolatnyira, hogy aztán törjön a varázs. A korábbi tánc megismétlődött, csak ellentétes irányban. Amint a fényszálak kiszabadultak az ölelésből, a két lélek hatalmas sebességgel távolodott egymástól. Búcsú nélkül, mint a parittyából kilőtt kövek.

Szinte fékezés nélkül zuhant vissza a férfi az ébredő testébe.

A halandók világában elkezdődött egy új munkanap...

Fuwallat

Bajvívó Blues

A fegyverem már túl nehéz,
Alig állok lábom,
Hova tűnt a józan ész,
Nyakig vérben ázom...

Az ellenfél a szemembe néz,
Fáj a sérült vállam,
Látom rajta, ölni kész,
Kivájná a májam!

Fegyverem most csupa vér,
A kis amatőr a földön!
Lám tudásával mit sem ér,
S nem is kell megölnöm...

A bajvívónak mit sem ér,
Ha a szerencse a rabja,
Ha előtte egy negyedvár,
A fal felől rohanja!

...A harcot soha ne add fel!
S jutalmad a feszes blúz,
Alatta gömbölyű keblekkel,
Ez a BAJVÍVÓ-BLUES!

Anonymus Chynewa

Szerelmes vers a Prédához

Szemedben látom
Saját vadságom
Inverzeként szűkölő
Vizeletbe dermedő
Illanó lelked
Halotti lepled

Ne félj...

Vérmocskos kínod
Ösztönöm hívod
S beléd olvadok
Hisz vadászod vagyok
Kihűlő tested
Halálba rejted

Előlem...

De tart még a vágy
Ízlelnem kell a lágy
Belsősegeket
Langyos véredet
Mert engem táplál élted
Még ha nem is érted

Egyek vagyunk...

Kócsa

Éji látomás

Gyönyörű, csillagos éjszaka volt,
Fátyolosan ragyogott a hold.
Fénye szikrázott az erdőn át,
Ekkor tűnt fel ez éji látomás.

Éjfél körül lehetett talán,
Mikor árnyékuk elshant egy fán.
Kékezüsten ragyogott a két tünde,
Kék szemük tüzének a fénye.

Szöke hajuk szállt a szélben,
Futottak a fák között örömmükben.
Örültek a friss tavasz illatának,
Hogy itt lehetnek ketten egymásnak.

Később fáradtan a fűben feküdtek,
Ez a pillanat örökre a lelkükbe égett.
Megszámlálták a csillagokat,
Mindnek tünde-nevet adtak.

S mikor a hajnal első sugara a földre esett,
Az éj emlékei mind álommá lettek.
Képük a fűben lassan köddé vált,
Így tűnt el az éji látomás.

Amarillisz

A L I E N

A nyolcadik utas a halál című film zenei effektusai, Jerry Goldsmith kompozíciója

Először is a legfontosabb: a CD nem tartalmazza a film teljes zenéjét. Ez általában jellemző. Egy hordozó nem szokott elég lenni arra, hogy a filmalkotás minden rezdülését bemutassa. Nem is szokták publikálni az egészet, mégpedig azért, mert az ilyesmi sok helyet foglal, hiszen a zeneszerző nem egy CD-ben gondolkodik, mint a popsztárok, hanem másfél-, kétórás filmekben. Aztán van itt még egy szempont: üzleti okokból. Ha siker, lehet újabb, teljesebb korongot - korongokat - kiadni. Ezt a Star Wars-osok régóta tudják, és megszokták. Ez igaz más sikerfilmekre is. Pl. a mi esetünkben, az Alien-re. Az eredeti korong CD változata csupán egy 10 számos tallózás a film témáiban. Ebből a válogatás albumból kiragadok most egyet-kettőt, ám nem csupán a hallottak hatása alatt írok, a hordozón nem meglévő zenei motívumokat a film nézésével pótolom. Amikor az emberfia belevág egy ilyen intenzív filmzene taglalásába, nagy gondban van: hogyan meséljen valamiről, amit ennyire hallani kell. Óhatatlan, hogy közben a filmről is ír, nem csak a zenéről. Mivel ilyen nehéz dolgom még sose volt, (még a Star Wars-ról is könnyebb volt írni!), az olvasó talán megbotcsát, hogy nem oldalakon át tartó ódát talál e helyen, és csupán néhány kiragadott „track”-ról pötyögök.

Akkor talán vágjunk is belé!

A „face hugger”, az arctámadó kompozíciója olyasmi, amitől zizegni kezd a hallgató. A 2-es track kihagyásos felerősödő, lehalkuló témaváltásai egyszerre dinamikusak és eklektikusak. Benne van: rád ugrok, hiába menekülsz. Az üstdob és a nyivakoló fúvós kontrasztja, a fenyegetés, a heveny idegbaj rángatózása. A következő témával („Acid teszt”), a savas keringési nedv kellemetlen meglepijével szinte egységet alkot, noha teljesen nem időrendi sorrendet tart. A két zene egymást fokozza, hatásuk összeadódik a cd-n. Együtt hallgatva a zaklatott hangulatba kerülés garantált. Nem ajánlott ezeket egynél többször egyszerre meghallgatni. Bár én ezen rész írása közben folyamatosan zümmögtem. Emiatt állandóan egybe írtam mindent, követve a zene ritmusát.

Számomra az egyik legerőteljesebb, legkifejezőbb téma a korong 8-as száma, a The Alien planet. A mindössze 2 perc 28 másodperces mű telitalát. Tökéletes keresztmetszete a film lappangó, baljóslatú, valóban idegen képi világának. Ez a hangulat az, mely során a Nostromo felderítői düllöngélnék a jeges viharban az LV-4-26-on. Elénk idézi azt a hajóroncsot, aminek az ötlete csakis annak a svájci őrütnak az agyában foganhatott meg.

Földi szemmel nem olyan, mintha ezt valamikor

összeszerelték volna. Éppenséggel könnyebb elképzelünk azt, hogy úgy növesztették. A téma végén, a sokkoló befejezésnél ugrik egyet a gyomor, és bevillan a kép a halott őriásról, belemumifikálódva abba az ágyúszerű izébe. Érdekes, hogy a hatás nem szűnik akárhányadik meghallgatás után sem, sőt mintha fokozódna! A második percen már szinte szorongva várod a visszhangos csattanást. A dolog, legalább is engem, nem elégít ki, újra és újra meghallgatom.

Most ugorjunk el a 6-os számú kompozícióhoz. A „The droid”, Ash témája. Az Ian Holm megformálta, embernek álcázott robot, a filmtörténet legellentmondásosabb robotja. Látszólag a legénységgel van, ám kiderül, hogy nem a csapat, hanem a hajó része. A hazudós robot motívuma, a 2001: Űrodüsszeia-ban tűnt fel először. Ott nem volt gonosz, csak meghasonlott. Itt viszont valódi ellenség, Holm zseniális mimikája, egyszerre szenvtelen és elmebeteg. Amikor kiderül, hogy Ash a Társaság ügynöke, akinek fontosabb az idegen, mint a legénység, a zene visít. A robot támadását Ripley, aztán a többiek felé, a zenében vinnyogó, örületet idéző, légvédelmi szirénaként visongó vonósok, fúvós hangszerek mélyebb ellenpólusával jeleníti meg. Amikor végre sikerül úrrá lenniük a meghibbant gépen - Holm félelmetes arcai, és szaggatott mozgása! - a kompozíció visszatér egy lágy, töprengő, témához. Amit megtudnak az újból aktivált Ash-től, attól nem is lehet repdesni. A sötét, depressziós effektusok, a hiszteroid sikítózás után, nem csak a legénységet lombozzák le, hanem a hallgatót is. A téma örült feszültséget generál, idegesítő, rángatózó hangroham után, s közben információval túlterhelt lassulás. Benne van az egész, Holm egyre embertelenebbé válása, EÜ-tisztként, a legénység tagjaként, s végül gépként is megszűnik funkcionálni. Az elhamvadó, megfagyott műmosoly kísértetiesen hámlik le a

lángszóró tűzében. A végén a töprengő, kilátástalan melabú. Súlyos egy darab!

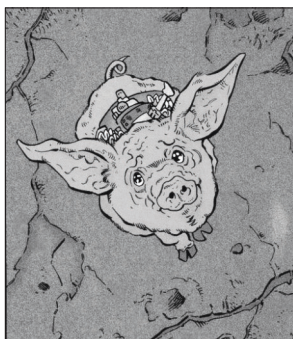
A filmet nézve jön át igazán az a két zenei effekt, melyre most szeretnék kitérni. A CD-n nincs ilyen, csak záróakkordként az egyik téma végén. Az egyik egy határozottan hiszterizáló és nyomasztó valami, amit én általában csak a SZÉL-nek hívok. Nyugodt lélekkel írom ide: kevés ennél horrorisztikusabb, nyomasztóbb effektust hallottam. Ez a „szél” az idegeidet cincálja, eszedbe jutnak róla a félhomályban álló, szétlyuggatott, szélmarta sziklák bizarr körvonalai. A hideget, melyhez képest Szibéria trópusi üdülő paradicsom, ott érzed a zsigereidben. Mindennél dermesztőbb ez, akkor is fázni kezdesz, ha éppen +30 fok van. Ez a szél az LV-4-26-on fúj...

Plábbb-lábbb-lábbb-lábbb... legjobban így tudom érzékelteni ezt a fura effektet, ami Kane pokolra szállását festi alá. Amikor az űrhajóban leereszkedik arra a helyre, ahol a tojglik vannak. A felfedező izgalmát mi már szorongva éljük át, ahogy ereszkedik. A mélyebb hangok fokozzák ezt a feszültséget, zúg a „szél”. Ez a magas, de mégis lágy kattanás hullámzik, vonósok és fúvósok is kísérik. Ez a hullámzásérzet és a hozzá kapcsolódó kék fény azt a félig tudatos benyomást keltik, hogy a jelenet a víz alatt játszódik, egy gyomorrontás okozta rémálomban. A visszhangok elszabadult buborékjai lúdbőröztetik az embert, a meghatározhatatlan elektronikus effektek, a gordonka, vagy brácsa, esetleg más hangszerek mélyebb belebrummogása a gerinc vonalán bizserget. A tojáskamra grandiózusan beteg látványa olyan, akár egy halálközeli élmény. Csak itt nincs a folyosó végén fény. A szervesnek látszó bordázaton mászkáló jelentéktelen Kane mintha egy megkövült őslény belsejében botladozna. A hang hűen követi ezt a látványt, és a végtelenbe vesző raktárnak látszó barlangszerű hely az utolsó, ahová a néző vágyik.

Az „ALIEN”, Magyarhonban: „A nyolcadik utas: a halál” című film zenéje extrém. A szimfonikus műfaj különlegessége, szinte már underground. Ezt joggal várhatjuk el egy olyan filmtől, mely korszakot nyitott, liturgiát teremtett, műfajt szült. Ez a zene minden, csak nem nyugodt. Fullasztóan feszült, kirobbanó sikoly. A film nyomasztó légköréhez és a leginkább lidéres álomhoz hasonlító történés fonalába jól belepaszszol Jerry Goldsmith zaklatott műve, mely torkon ragad, és aztán már nem enged el. Akár egy arctámadó, egy „face hugger”. A képek mellett a zene méltó társ, maradandó nyomot hagy az idegrendszerben. Az összhatás szinte egy önálló rémregény, vonósokkal, kürtökkel, dobbal, és a jó ég tudja még mivel. Amikor először megszereztem VHS-kazettán, a tokra a következő Maupassant idézetet írtam: „Úgy tetszett, székem mögött áll, jégmosolyú kísértet, kegyetlen, mocsanatlan”. Goldsmith nem láttat, mint Williams, hanem asszociáltat. A különbség az, hogy nem pereg előtted a film, hanem képekre, jelenetekre asszociálsz, vagy csak egyszerűen furán kezded érezni magad. A lopakodó, rángatózó részekre következő lágy, vagy sejtelmes „áttűnő” részek kavalkádja, lüktető masszaként beléd eszik maguk. A hangulatuk kísérti álmaid. Megfertőzve önálló életet élnek benned, akár az alienlárva...

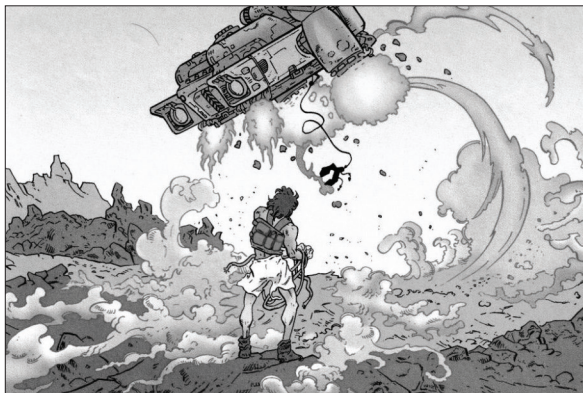
Homoergaster (Túri András)

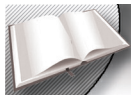
ALIENS: PIG

A füzet a Dark Horse (Fekete Ló) képregénykiadó Alien sorozatában jelent meg 1997 márciusában. A rajz stílusa könnyen emészthető, részletes és humoros, amolyan rajzfilmszerű hatást kelt. Az idegenek ábrázolásakor egyenesen karikatúra jellegűt ölt. A futurisztikus gépek részletekbe menő, az emberek ábrázolása viszont nem nélkülöz némi iróniát. Még a legkomorabb képek is világosak, derűsek, a színek melegek, így az egész képregény könnyed hangulatú. A történet derék űrhajósai egyfajta rendcsinálók, idegenelhárítók, akik meg akarnak tisztítani egy bolygót a gyilkos lényektől. A problémájuk az, hogyan juttassák le a bombát az idegenek fészkebe. A megoldás: egy kismalac hátán! A bájos kis állat „Porkcop” néven fut, azaz hogy bújjik el a füzet elején. Miután előkerül hátán a robbanóanyaggal, jóízű táplálkozásba kezd. Ezután kiteszik a szűrét az idegenek fészke közelében. A művelet ábrázolása egy teljes oldalt tesz ki. A legmegragadóbb kép az, amelyen a kismalac bánatos szemekkel néz az emberek távolodó űrhajója után. Az idegenek tucatjával rontanak a kismalacra, nagy az öröm a fedélzeten. Ám nem tart sokáig, mert a detonátor nem működik, így elmarad a nagy durranás. Egyedül Porker követi el a hibát, hogy nevet, ő volt az, aki sajnálta a kismalacot. Később ittas állapotban szóviccet gyárt „Porked by a Porker”. Társai kapnak az ötleten, és részeg bódulatából arra ébred, hogy átvette a malacka szerepét. Mozgalmas képeken követjük nyomon vesszőfutását, egészen a fészek mélyén szétnyíló tojásig. Ezúttal működik a dolog, így Porkerből nem lesz keltető. A robbanás után a derék űrhajósok leszállnak a felszínre, és a maradék idegeneket ropogósra sütik. A munka végeztével a hősök visszatérnek a leszállóegység fedélzetére. Vajon ki várja ott őket? Egy kissé megviselt, de szeretetteljesen ragaszkodó kismalac, amely valahogy túlélte az idegenekkel való találkozást. Hőseink megijednek, a kismalacra lévő detonátor pedig működésbe lép. The end.

Homoergaster (Túri András)

Alan Dean Foster: A nyolcadik utas a halál

Alan Dean Foster 1979-es könyve, *A nyolcadik utas a halál* (angolul az *Alien*), ma már klasszikus műnek számít a fantasztikus könyvek sorában. Kiindulópontját képezi egy sikeres könyv- és filmsorozatnak, és más alkotókat is megihletett, akik további izgalmas történeteket hoztak létre az *Alien*ek által fenyegetett világban.

A történetben a Nostromo csillagközi vontató ismeretlen jeleket fog egy bolygó közelében, és felbreszti alvó legénységét. Leszállnak a bolygóra, és ott olyasmit találnak, amire nem számítottak. Egy idegen lényt.

„A lény nagyjából olyan volt, mint valami kéz: rengeteg hosszú, csontos ujj a saját markába vándorolt. A kéz csontos vázára hasonlított, csak sokkal több ujj volt. A tenyer közepéből kurta, csőszzerű képződmény állt ki, s izmos farok csavarodott a csukló alá. A kéz hátoldalán csak éppen sejteni lehetett egy sokszögű alakzatot, mely leginkább egy üveges pillantású szemre emlékeztetett.”

Kane, a másodtiszt talál rá a lényre. Nem tud uralkodni kíváncsiságán, és így ő válik az arctamadó áldozatává.

„Szinte már nem is érezte az iszonyatot, ahogyan ide-oda tántorogva próbált megszabadulni az undorító lénytől. A hosszú, érzékeny ujjak besiklottak a nyitott sisak mögé, átfonták a fejét, a tarkóját, s a vastag farok mint valami kígyó tekerődött át a nyaka köré. Fulladozott, amikor a szörnyű cső, mint kövér hernyó, lecsúszott a torkán; felbukott a saját lábában, s hanyatt zuhant.”

Az öntudatlan Kane-t visszaviszik a hajóra, majd rövidesen elszabadul a Nostromón a Halál: „örült vízió! kinek vére sav, izma acél, foga fém, bőre csont, farka gerinc, gyors, mint a gondolat, halálos, mint a bűn” (homoergaster).

A könyv másik főszereplője, aki szinte minden

további könyvben szerepel (vagy legalábbis megemlékezésre kerül), a Nostromo egyik tisztje, Ripley. Szürke szereplőként kezdi pályafutását, de a későbbiekben rá vár az idegekkel kapcsolatos problémák megoldásának zöme.

„Remekül tudott raktárt és rakományt rendezni, irattári kartotékokat osztályozni és kimutatásokat egyeztetni. Jól megépített katalógusrendszere csak az agya raktárában csúszott széjjel. Reményei és félelmei, tervei és félkész ötletei összevissza vándoroltak egyik rekeszből a másikba.”

Ha Ripley tudta volna, hogy mi vár rá az elkövetkezendő részekben, akkor valószínű, hogy inkább a rakodómunkások békés életét választja...

A tempó - főleg a további részeket, pl. „A bolygó neve halál”-t ismerve - ráérős. Foster nem pörgeti fel a sebességet, az igazi akció a mű utolsó harmadában zajlik. Ettől függetlenül az írónak sikerült egy nyomasztó légkört teremtenie, amelyben egy esélytelen, majdnem fegyvertelen csapat néz szembe a tökéletes, pusztító biológiai fegyverrel.

A könyv sötét világot fest elénk. Senki ne várjon happy endet: vannak túlélők, de csak azért, hogy nyitva maradjon a folytatás lehetősége. Szerencsére az első rész sikeres lett, így vannak folytatások, amelyek minden *Alien*-kedvelő számára kötelező olvasmányt jelentenek.

Kapitány

HŐSÉG

2132. január 21.

Elviselhetetlen a hőség. A banánültetvény teljesen kiszáradt, már a kaktuszaink sem bírják sokáig. Azt pedig mindenki tudja, hogy ha a kaktuszok kiszáradnak, tovább kell költöznünk észak felé...

2132. január 24.

Ma hajnalban találtam valamit! A rozsdás fémlemez nagy része a homokos talaj alatt volt, így mielőtt nekikezdtem volna a kikaparásának, odahívtam Brali-et, ki a régi korok szakértője, s mint ilyen, az egyetlen írástudó a törzsben. Azt mondta, ez valami olyasmi lehetett, ami egy város határát jelölte a háborúk előtti időben. Bólogattam, mint aki érti. Eszem ágában sem volt kimutatni, hogy fogalmam sincs arról, mi az a város...

2132. január 27.

Brali ma megkeresett, és azt mondta, sikerült megfejteni a rozsdás táblán található feliratot. Valóban egy város határát jelezte, mint azt előre sejtette. Eddigre már utána érdeklődtem, mik is voltak azok a "városok". Olyan helyek, hol sok ezer ember éltett közel egymáshoz, szilárd, kőből épített házakban. Nem igazán értettem a dolgot, hiszen a kőből épült házakat nyilván nagyon nehezen tudták csak tovább szállítani, ha a hőmérséklet változása erre kényszerítette az ősokeket, de hát nyilván ebben rejlett a zsenialitásuk, az "elveszett technológia" hatalma... Ma a hőség elviselhetetlenre fokozódott, így az ősi vasszálak mentén tovább vándorolunk észak felé, elhagyva az ősök egykori birtokait. A város neve egyébként valami olyasmi, mint... Áldott Monogram... Vagy Szent-S?...

Anonymus Chynewa